

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniae, 1657

§. 92. Adhuc eo loquente, Ecce turba, & qui vocabatur Iudas. v. 47.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45549

terque jam adesse milites Iudæ, ait & inclamat contentiore sono quasi terrens, *Surgite*: State viri fortes & succincti, armati, parati, in prælium, i. e. adventantium hostium insidiis subvertamini, & succumbatis. En locus insidiarum plenus, hic campus exercendæ virtutis, non tempus hic dormiendi, sed vigilandi, non jacendi, sed standi, non oriandi, sed dimicandi.

Domine dixisti, nemo coronabitur, nisi qui legitimè certaverit, imiter ergo te, & cursu contendente, & in palæstra horti colluctantem, & in agone decertantem ut strenus pugil, ipse habeam animæ oculum nusquam evariantem, sed attentum ac pervigilem, nimirum ut animo sim, non supino, non concidente, sed erecto, non dormituriante. Sed pervigili ac sobrio, quique multa cum vigilantia præfens sit, & noverit, sibi præesse.

§. 91. *Orate, ne intretis in tentationem. v. 46.*

Sed quomodo pugnandum & standum? devotis verbis cordis & oris, orate, non verbis tantum preces effundentes, sed mecum actiones conjungentes, ut vita vestra non sit aliud quam continua quædam oratio; Sic non intrabitis in tentationem per passum peccati, de cogitatione in delectationem, de delectatione consensum, de consensu in opus: *Stare* ergo eos jubet & *orare*, ne scilicet vigilantes sint in otio, quod est pulvinar diaboli & non oriando solide tamen occupentur in rebus quæ sunt ad Deum.

O Bone Iesu si adeo fragiles erant discipuli à te instructi & moniti, & tam vicini corporaliter! Quid de me præsumam? Tu scis infirmitatem meam: da ut & ego agnoscam, & humiliter de viribus meis diffidens in tua firmitate confidam; occasionem male agendi divitem, & jugiter ad orationem tuo exemplo recurrant.

§. 92. *Adhuc eo loquente, Ecce turba, & qui vocabatur Iudas. v. 47.*

Vides jam quare mandaverit discipulis dormientibus, ut surgerent & excubarent, ac si diceret; *prospicite si ne appropinquantem discipulum cum ingenti satellitio, ut me tradat in manus peccatorum?* Hic observa Christiane, quomodo Christus ab Angelo nuper confortatus, non modo constantissime loquatur, sed & promptissimo animo stet, hostiles manus expectans. Tantum enim abest ut instar meticulosi hominis vel trepidaverit, vel aufugerit, ut etiam inimicis obviam processerit. Tantum animi robur ab oratione & Angelica consolatione

sumplerat aduersus passionis procellam, vt nullum vel pauoris, vel tædij signum amplius ostenderet. Contra, discipuli quoniam non orauerant, nec consolatione erant recreati, videmus eos factos animo imbecilles, & vnicunque eos stimulauerit Dominus secum obuiam ire, factis declarate, mortis horrorem in ipsis creuisse.

O Miseri mortales, qui orationem a deo commendatam Deo, & laudatam negligitis, in quanta pericula, vos conijcitis? videte hos discipulos. Videte contra, Christum Dominum, in oratione prolixum, agilem, & confortatum.

§. 93. *Vnus de duodecim antecedebat eos. v. 47.*

Inter turbas Christi Domini hostes; imo ante eas, antesignanum. Euangelista nominat Iudam, addendo. *Vnum ex discipulis*, ad terrorem nostrum, qui etiam panceum imitari possumus. Venit miser ille cum turba infidelium non tantum corpore, sed etiam voluntate capiendi Dominum & Magistrum suum. Nam solo corpore inter istas turbas fuisse non obfuisset, vt patet de Lot & Daniele &c. bonis inter malos.

Avertat Deus hanc à nobis exccæcationem: quanquam eam ipsam non minorem etiam nunc videamus pro dolor in quibusdam malucolis & desperatis peccatoribus, qui quo fuerunt in Ecclesiastico statu vel ordine aliquo, altius prouecti, per gratiam, tanto peiores facti sunt duces populorum ad peccatum, vt videmus in Luthero, Monacho, & Caluino Canonico, & pluribus, hodieque Apostatis qui imitantur eum, qui antecedebat turbas euntes ad malum.

§. 94. *Et appropinquabat IESV, vt osculetur eum. n. 47.*

Non pedetentim accedebat, sed accurrebat, ne præda visa elaberetur è manibus, & quasi salutando more Iudæorum amicabiliter, osculatus est Dominum, quo dato symbolo agnosceretur à turba sequente: sed o Iuda, quid agis? amoris signo vulnus infigis? mellis oblatione venenum propinas? charitatis officio sanguinem fundis? instrumento pacis mortem irrogas? Iuda, quid agis? quo decidisti, de Apostolatu ad Apostasiam, de consortio Angelorum ad contubernium dæmonum, de primis amicorum ad primos hostium; de sublimi gratiæ folio ad profundam abyssum damnationis: de participatione augustissimi corporis ad venditionem eius diuinissimi Sanguinis? Ah! quantum sæpe nequitix sub fronte blanda, quantum mali, sub larua boni tegitur. Vere iste Iudas est Princeps
larua